A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2016. február 4.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — A STICK MiniMINI Beretta közösségi ábrás védjegy bejelentése — A MINI WINI korábbi közösségi szóvédjegy — Viszonylagos kizáró ok — Az összetéveszthetőség hiánya — A 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja — A 216/96/EK rendelet 8. cikkének (3) bekezdése”

A T-247/14. sz. ügyben,

a **Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG** (székhelye: Edewecht [Németország], képviseli: S. Labesius ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Poch, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtt:

a **Salumificio Fratelli Beretta SpA** (székhelye: Barzanò [Olaszország], képviselik: G. Ghisletti, F. Braga és P. Pozzi ügyvédek),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának a Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG és a Salumificio Fratelli Beretta SpA közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2014. február 14-én hozott határozata (R 1159/2013-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök (előadó), F. Dehousse és A. M. Collins bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. április 17-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. augusztus 26-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2014. augusztus 12-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a felperesnek a Törvényszék Hivatalához 2014. november 5-én benyújtott viszonválaszára,

* Az eljárás nyelve: angol

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2015. január 28-án benyújtott viszonválaszára,

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz befejezéséről való értesítést követő egy hónapos határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék – az előadó bíró jelentése és a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján – úgy határozott, hogy a kereset elbírálására az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2011. június 22-én a beavatkozó fél, a Salumificio Fratelli Beretta SpA a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 A lajstromozást a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29. és 43. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében kérelmezték, az alábbi árujegyzékkel:

– 29. osztály: „Hús, baromfi- és vadhús”;

– 43. osztály: „Vendéglátóipari szolgáltatások (élelmezés)”.

4 A közösségi védjegybejelentést a Közösségi Védjegyértesítő 2011. július 26-i 2011/139. számában hirdették meg.

5 2011. október 24-én a felperes, a Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG a 207/2009 rendelet 41. cikke alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben a fenti 3. pontban hivatkozott áruk és szolgáltatások tekintetében.

6 A felszólalás alapját a 2003. július 31-én bejelentett és 2005. március 2-án 3 297 835. számon lajstromozott MINI WINI korábbi közösségi szóvédjegy képezi.

7 A felszólalás alapját képező korábbi védjegy árujegyzékében szereplő áruk többek között a 29. osztályba tartoznak, és az alábbi leírásnak felelnek meg: „Húsok és felvágottak, tartósított húsok és felvágottak, halak, baromfi- és vadhúsok, fogyasztásra kész, konzervált, pácolt és fagyasztott állapotban egyaránt; húskivonatok; zselék (zselék), húszselék (zselék); elsősorban zöldségekből és/vagy húsból és/vagy gombából és/vagy felvágottakból és/vagy diófélékből és/vagy burgonyából és/vagy savanyúkáposztából és/vagy gyümölcsökből készített tartósított készételek; zöldség- és gombakonzervek, készlevesek; zöldségkrémek; tartósított élelmiszerek, hideg ételek, a mikrohullámú sütőben melegítésre szántak is; sütésre vagy fogyasztásra előkészített készételek, a mikrohullámú sütőben melegítésre szántak is, melyek elsősorban húst és felvágottakat, halat, baromfi- és vadhúst, gombát, zöldségeket, hüvelyeseket, burgonyát és/vagy savanyúkáposztát tartalmaznak; hot dogok; tésztába tekert felvágottak; saláták”.

8 A felszólalás alátámasztására hivatkozott jogalap a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja volt.

9 2013. április 30-i határozatával a felszólalási osztály részlegesen helyt adott a felszólalásnak, többek között a 29. osztályba tartozó, „hús, baromfi- és vadhús” áruk vonatkozásában. Egyfelől úgy találta, hogy a „felvágott” áruk tekintetében – amely szerinte az egyetlen árukategória, melynek vonatkozásában a felperes bizonyította a védjegy tényleges használatát – az ütköző védjegyek között fennáll az összetéveszthetőség. Másfelől a 43. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően elutasította a felszólalást, mivel az említett szolgáltatások és az áru, melynek tekintetében a védjegy használatát bizonyították, nem hasonlóak.

10 2013. június 21-én a beavatkozó fél a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozatával szemben.

11 2014. február 14-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa helyt adott a fellebbezésnek, és hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát.

12 A fellebbezési tanács először is elfogadhatatlannak nyilvánította a felperesnek a felszólalási osztály határozatának a 43. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében történő megváltoztatására irányuló kérelmeit azzal az indokkal, hogy azok kiterjesztenék a fellebbezés hatályát, és nem felelnek meg a 207/2009 rendelet 60. cikkében meghatározott feltételeknek. Másodsorban úgy találta, hogy a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában nem áll fenn az érintett vásárlóközönség képzetében az összetéveszthetőség az ütköző védjegyek között a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében, többek között mivel hasonlóságuk a „mini” leíró elemre korlátozódik.

A felek kérelmei

13 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

14 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a fellebbezőt az eljárás költségeinek viselésére.

15 A beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a beavatkozó fél részéről felmerült költségek viselésére.

A jogkérdésről

16 A felperes keresete alátámasztásául két jogalapra hivatkozik, melyek közül az elsőt az OHIM fellebbezési tanácsainak eljárási szabályzatáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK módosított bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.) 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére, a másodikat pedig a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapítja.

Az első, a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

17 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a beavatkozó fél fellebbezést nyújtott be a fellebbezési tanácshoz a felszólalási osztály határozatával szemben. A fellebbezés keretében a felperes, a fellebbezési eljárásban ellenérdekű félként válaszában az említett határozatnak a 43. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában való megváltoztatására irányuló kérelmeket terjesztett elő. A fellebbezési tanács e kérelmeket elfogadhatatlannak nyilvánította.

18 Jelen keresetben a felperes azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdését, amikor a felszólalási osztály határozatának megváltoztatására irányuló kérelmét elfogadhatatlannak nyilvánította. A felperes arra emlékeztet, hogy e rendelkezés értelmében „az ellenérdekű fél – válaszában – olyan okra hivatkozva is kérheti a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését [helyesen: hatályon kívül helyezését] vagy megváltoztatását, amely a fellebbezésben nem szerepel”, valamint hogy „[e]z a nyilatkozat azonban a fellebbezőnek az eljárástól való elállása esetén hatálytalanná válik”. Egyébiránt, ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 21. pontjában sugallni látszik, az említett rendelkezés nem mond ellent a 207/2009 rendeletnek. Végül a felperes úgy véli, hogy a felszólalási osztály határozatának hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmeinek, amennyiben azokat elfogadhatónak nyilvánították volna, érdemi hatásai lettek volna.

19 Az OHIM elismeri, hogy eltérések mutatkoznak a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének különböző fellebbezési tanácsok általi értelmezése között. E tekintetben felhívja a Törvényszék figyelmét a 2011. április 7-i Intesa Sanpaolo kontra OHIM – MIP Metro (COMIT) ítéletre (T-84/08, EBHT, EU:T:2011:144). Mindamellett úgy véli, nem szükséges e kérdésben dönteni, mivel egyfelől a felperes által az érintett szolgáltatásokra vonatkozóan előterjesztett kérelmeket érdemben akkor is el kellene utasítani, másfelől pedig a felperes védelemhez való jogát nem sértették meg.

20 A beavatkozó fél azt állítja, hogy a fellebbezési tanács a 207/2009 rendelet alapján helyesen értelmezte a 216/96 rendeletet, és helyesen nyilvánította elfogadhatatlannak a felperes által a válaszában előterjesztett kérelmeket.

21 Először is meg kell jegyezni, hogy ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában megállapított, a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdése egyáltalán nem említ „kérelmeket” a használat bizonyítására, a felfüggesztésre vagy tárgyalás tartására irányuló kérelmekre utalva.

22 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy a fellebbezési tanács előtti eljárás keretében az ellenérdekű fél észrevételeiben gyakorolhatja a megtámadott határozat vitatására vonatkozó jogát. Az ellenérdekű fél státusza ekképpen önmagában

lehetővé teszi számára, hogy vitassa többek között a felszólalási osztály határozatának érvényességét. Egyébiránt e rendelkezés nem korlátozza e jogot a fellebbezésben már felhozott jogalapokra. Rendelkezik ugyanis arról az esetről, ha a kérelem a fellebbezésben nem szereplő okra vonatkozik. Egyébként az említett rendelkezés egyáltalában nem utal arra a tényre, hogy a fellebbezésben ellenérdekű fél maga is fellebbezést nyújthatott volna be az említett határozattal szemben. Ekképpen e határozat megtámadható önálló fellebbezéssel, amint arról a 207/2009 rendelet 60. cikke rendelkezik, vagy a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében meghatározott kérelmekkel (lásd ebben az értelemben: COMIT-ítélet, fenti 19. pont, EU:T:2011:144, 23. pont).

23 Másodszor, ellentétben a fellebbezési tanács által tévesen megállapítottakkal, a felperes által a válaszában előterjesztett kérelmek elfogadhatóságának elismerése nem jelenti a fellebbezési tanács előtti eljárásban ellenérdekű fél számára annak lehetővé tételét, hogy a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt fellebbezési díj határidőn belüli megfizetése nélkül nyújtson be fellebbezést.

24 Ugyanis a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására irányuló kérelemben a fellebbezésben nem szereplő okra hivatkozás lehetősége csupán a kontradiktórius eljárásokra korlátozódik. E kérelmeket az említett eljárásokban benyújtott válasz keretében kell megfogalmazni. Ezért, amint azt a felperes helyesen kiemelte, e rendelkezés kimondja, hogy a kérelmek a fellebbezőnek a fellebbezési tanács előtti elállása esetén hatálytalanná válnak. Ekképpen a felszólalási osztály határozatának vitatása végett e kifogások biztonsággal történő felhozására az egyetlen jogorvoslati lehetőség a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt önálló fellebbezés. Következésképpen a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti, a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására irányuló, a fellebbezésben nem szereplő okra hivatkozó kérelmek különböznek a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt fellebbezéstől. Ekképpen, amint arra a felperes helytállóan hivatkozik, a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt feltételek nem vonatkoznak az említett kérelmekre.

25 Jelen esetben meg kell jegyezni, hogy a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésével összhangban a felperes a fellebbezési tanács előtti eljárásban ellenérdekű félként válaszában a felszólalási osztály határozatának megváltoztatására irányuló kérelmeket terjesztett elő a 43. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően, és ezt az előírt határidőn belül tette. Egyébiránt, amint a fenti 23. és 24. pontban megállapítást nyert, a felperesnek a válasz keretében nem kellett a határidő tiszteletben tartásával a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt fellebbezési díjat megfizetnie. Következésképpen a fellebbezési tanács tévesen utasította el elfogadhatatlanként e kérelmeket.

26 Egyébiránt a felperesnek és az OHIM-nak a felperes 43. osztályba tartozó szolgáltatásokkal kapcsolatos érvelése megalapozottságára vonatkozó érveit illetően meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék által a 207/2009 rendelet 65. cikke alapján gyakorolt felülvizsgálati jogkör magában foglalja az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatát. E felülvizsgálat keretében a Törvényszék akkor helyezheti hatályon kívül vagy változtathatja meg a kereset tárgyát képező határozatot, ha az a meghozatala időpontjában az e rendelet 65. cikkének (2) bekezdésében felsorolt, hatályon kívül helyezésre vagy megváltoztatásra okot adó hibában szenvedett (2008. december 18-i Les Éditions Albert René kontra OHIM ítélet, C-16/06 P, EBHT, EU:C:2008:739, 123. pont). Ugyanakkor a Törvényszék számára biztosított, megváltoztatásra vonatkozó hatáskör nem ruházza őt fel azzal a jogkörrel, hogy olyan értékelést fogalmazzon meg, amellyel kapcsolatban az említett fellebbezési tanács még nem foglalt állást (lásd ebben az értelemben: 2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EBHT, EU:C:2011:452, 71. és 72. pont).

27 Ennélfogva a jelen ügyben a Törvényszéknek nem feladata olyan érvelés megalapozottságának vizsgálata, melyet a fellebbezési tanács nem vizsgált.

28 Következésképpen helyt kell adni az első jogalapnak, mely a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapul, és ebből következően részlegesen hatályon kívül kell helyezni a megtámadott határozatot, amennyiben az elutasította a felperesnek a 43. osztályba tartozó szolgáltatásokkal kapcsolatos kérelmeit.

A második, a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapról

29 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a felperes második jogalapja a felszólalásnak a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában való elutasításával kapcsolatos.

30 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg először is, hogy a korábbi közösségi védjegy megkülönböztető képessége nem nagyobb az átlagosnál, majd hogy az érintett vásárlóközönség figyelmének szintje átlagos, és végül hogy nem áll fenn az összetéveszthetőség az ütköző védjegyek között.

31 Az OHIM és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

32 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint a védjeggyel megjelölt termékek vagy szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

33 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint fennáll az összetéveszthetőség, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (2003. július 9-i Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ítélet, T-162/01, EBHT, EU:T:2003:199, 30–33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy az ütköző védjegyek azonosak vagy hasonlók legyenek, és hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlók legyenek. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd: 2009. január 22-i Commercy kontra OHIM – easyGroup IP Licensing [easyHotel] ítélet, T-316/07, EBHT, EU:T:2009:14, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A fellebbezési tanácsnak az ütköző megjelölések összetéveszthetőségére vonatkozó értékelését ezen elvek fényében kell vizsgálni.

Az érintett vásárlóközönségről

36 A felperes úgy véli először is, hogy tekintettel az érintett áruk alacsony árára, a vásárlóközönség figyelme vásárlásukkor csekély. Úgy véli továbbá, hogy a fellebbezési tanács értékelésében figyelmen kívül hagyta az olasz vásárlóközönséget, valamint azon tényt, hogy a fogyasztónak ritkán adódik lehetősége a különböző védjegyek közvetlen összehasonlítására.

37 Az ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél az érintett termékek átlagos fogyasztóját kell figyelembe venni, aki szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő. Tekintettel kell lenni arra is, hogy az átlagos fogyasztó figyelme változó lehet a kérdéses áruk vagy szolgáltatások kategóriájától függően (2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet, T-256/04, EBHT, EU:T:2007:46, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Amennyiben a korábbi védjegy oltalma az Európai Unió egészére kiterjed, az ütköző védjegyeknek a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások fogyasztói által történő észlelését e területen kell figyelembe venni. Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy valamely védjegy lajstromozásának megtagadásához elegendő, ha az Unió egy részében fennáll a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti viszonylagos kizáró ok (lásd ebben az értelemben: 2006. december 14-i Mast-Jägermeister kontra OHIM – Licorera Zacapaneca [VENADO kerettel és más védjegyek] ítélet, T-81/03, T-82/03 és T-103/03, EBHT, EU:T:2006:397, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 A jelen esetben, amint arra az OHIM helytállóan hivatkozik, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy mivel az érintett áruk mindennapi fogyasztásra szánt termékek, az érintett vásárlóközönség az átlagos uniós fogyasztó, aki feltételezetten szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő (lásd ebben az értelemben: 2007. december 13-i Cabrera Sánchez kontra OHIM – Industrias Cárnicas Valle [el charcutero artesano], T-242/06, EU:T:2007:391, 38. pont).

40 Ezt a megállapítást a felperes érvei nem kérdőjelezik meg. A fellebbezési tanács ugyanis egyáltalán nem mulasztotta el figyelembe venni az olasz vásárlóközönséget. A megtámadott határozat 39. pontjában kifejezetten e vásárlóközönséget vette figyelembe, amikor rámutatott, hogy a „mini” kifejezés az Európai Unió egészében, beleértve Olaszországot, „kicsi” jelentéssel érthető. Hasonlóképpen az említett határozat 45. pontjában, miután emlékeztetett az 1999. június 22-i., Lloyd Schuhfabrik Meyer ítéletből (C-342/97, EBHT, EU:C:1999:323) eredő ítélkezési gyakorlatra, a fellebbezési tanács helyesen rámutatott arra, hogy a felperes állításával ellentétben a fogyasztónak ritkán adódik lehetősége a különböző védjegyek közvetlen összehasonlítására, és a védjegyről az emlékezetében őrzött tökéletlen képre kell hagyatkoznia.

41 Következésképpen el kell utasítani a felperesnek az érintett vásárlóközönségre vonatkozó érveit.

Az áruk összehasonlításáról

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett áruk vagy szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél figyelembe kell venni az áruk vagy szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt. E tényezők körébe tartozik különösen az áruk vagy szolgáltatások természete, rendeltetése, használata, valamint egymást helyettesítő vagy kiegészítő volta. További tényezőket is figyelembe lehet venni, mint az érintett áruk forgalmazási csatornái (lásd: 2007. július 11-i El Corte Inglés kontra OHIM – Bolaños Sabri [PiraÑAM diseño original Juan Bolaños] ítélet, T-443/05, EBHT, EU:T:2007:219, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 A jelen esetben a bejelentett védjeggyel érintett valamennyi áru szerepel a korábbi védjegy árujegyzékében. Következésképpen meg kell állapítani, hogy az érintett áruk azonosak a korábbi védjegy által érintett árukkal, amit a jelen esetben a felek nem vitatnak.

A megjelölések összehasonlításáról

44 A felperes úgy érvel, hogy a szóban forgó megjelölések domináns eleme egyfelől a bejelentett védjegy esetében a „minimini” elem, másfelől a korábbi védjegy esetében a „mini wini” kifejezés. Úgy véli, hogy az említett megjelölések nagymértékben hasonlók, mivel mindkettő tartalmazza a „mini” kifejezést, és hasonló a hangzásuk, amennyiben az említett kifejezést egy „ini” betűcsoport követi mindkét

megjelölésben. Szerinte e két elem mindkét megjelölés esetében rímpárt alkot, és ennélfogva azok az érintett közönség számára könnyebben megjegyezhetők és felismerhetők. A felperes ezt követően kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe azon tényt, hogy a „minimini” a bejelentett védjegy központi eleme a mérete és kiemelt helyzete okán. Végül arra hivatkozik, hogy vizuális szempontból a korábbi védjegy „w” betűje fordított „m” betűként érzékelhető.

45 Az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli vagy fogalmi hasonlóságát illetően az általuk keltett összbenyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns elemeik figyelembevételével. Ezen összetéveszthetőség átfogó értékelésénél az játszik meghatározó szerepet, hogy a védjegyet hogyan érzékeli a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások átlagos fogyasztója. Márpedig az átlagos fogyasztó rendszerint egészében érzékeli a védjegyet, és nem vizsgálja annak egyes részleteit (lásd: 2007. június 12-i OHIM kontra Shaker ítélet, C-334/05 P, EBHT, EU:C:2007:333, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 A két védjegy közötti hasonlóság értékelése nem korlátozódhat az összetett védjegy csupán egyik alkotóelemének figyelembevételére és annak valamely másik védjeggyel történő összehasonlítására. Ellenkezőleg: az összehasonlítást a kérdéses védjegyeket megvizsgálva kell elvégezni, mindegyiket egészében tekintve, ez azonban nem jelenti azt, hogy az összetett védjegy által az érintett fogyasztókban keltett összbenyomás szempontjából bizonyos körülmények esetén ne lehetne domináns a védjegy egy vagy több alkotóeleme (lásd: OHIM kontra Shaker ítélet, fenti 45. pont, EU:C:2007:333, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Csak abban az esetben értékelhető a hasonlóság egyedül a domináns elem alapján, ha a védjegy összes többi eleme elhanyagolható (lásd: OHIM kontra Shaker ítélet, fenti 45. pont, EU:C:2007:333, 42. pont, valamint a 2007. szeptember 20-i Nestlé kontra OHIM ítélet, C-193/06. P, EU:C:2007:539, 42. pont). Ez az eset különösen akkor fordulhat elő, amikor ez az alkotóelem egymaga képes meghatározni azt a képet, amelyet az érintett vásárlóközönség fel tud idézni a védjegyről, és így a védjegy többi alkotóelemének szerepe elhanyagolható a védjegy által keltett összbenyomásban (fent hivatkozott Nestlé kontra OHIM ítélet, EU:C:2007:539, 43. pont).

47 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a vásárlóközönség az összetett védjegy részét képező leíró elemet általában nem tekinti a védjegy által keltett összbenyomás megkülönböztető és domináns elemének (2003. július 3-i Alejandro kontra OHIM – Anheuser Busch [BUDMEN] ítélet, T-129/01, EBHT, EU:T:2003:184, 53. pont; 2004. október 6-i New Look kontra OHIM – Naulover [NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE és NLCollection] ítélet, T-117/03–T-119/03 és T-171/03, EBHT, EU:T:2004:293, 34. pont, valamint a 2005. július 7-i Miles International kontra OHIM – Biker Miles [Biker Miles] ítélet, T-385/03, EBHT, EU:T:2005:276, 44. pont).

A vizuális összehasonlításról

48 Először is emlékeztetni kell arra, hogy valamely védjegy alkotóeleme megkülönböztető képességének meghatározása érdekében átfogóan meg kell vizsgálni a védjegy arra való kisebb vagy nagyobb alkalmasságát, hogy azonosítani tudja-e azokat az árukat vagy szolgáltatásokat, amelyek vonatkozásában lajstromozásra került, mint egy adott vállalkozástól származóakat, és ekképpen más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól megkülönböztethetőeket. Ezen értékelés során figyelembe kell venni nevezetesen a szóban forgó elem önmagában rejlő tulajdonságait, azt a tényt, hogy azon áruk tekintetében, amelyekre vonatkozóan a védjegy lajstromozásra került, tartalmaz-e leíró elemet, vagy sem (lásd: 2006. június 13-i, Inex kontra OHIM – Wiseman [tehénbőr ábrázolása] ítélet, T-153/03, EBHT, EU:T:2006:157, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A jelen esetben meg kell jegyezni, hogy mindkét szóban forgó megjelölés tartalmazza a „mini” kifejezést, ami az érintett áruk egy jellegzetességére utal. Amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 39. pontjában helyesen értékelte, az említett kifejezés az áruk kis méretére

utal, amely megállapítást egyébként a felperes sem vitat. E kifejezés tehát leíró felhanggal bír, és ennélfogva kevésbé alkalmas azon áruk adott vállalkozástól származóként történő azonosítására, melyek vonatkozásában a védjegy lajstromozásra került.

50 Ráadásul a felperes állításával ellentétben a „mini” kifejezésnek a bejelentett védjegy „minimini” elemében történő megismétlése nem növeli az említett elem megkülönböztető képességét. Még amennyiben az említett elemet mint teljes egészt kellene vizsgálni, amint azt a felperes állítja, az érintett vásárlóközönség ezen elemet a „mini” kifejezés egyszerű ismétléseként fogja észlelni. Az említett vásárlóközönség csupán az érintett áruk nagyon kicsi méretének jelölését látja benne. E vásárlóközönség nem érzékeli a szóban forgó elemet megkülönböztető jellegűként.

51 Egyébiránt általános szabály szerint a vásárlóközönség az összetett védjegy részét képező leíró elemet nem tekinti a védjegy által keltett összbenyomás megkülönböztető és domináns elemének. Ugyanakkor egy összetett védjegy valamely elemének csekély megkülönböztető képességéből még nem következik szükségszerűen, hogy ez az elem nem lehet domináns, amennyiben, például a megjelölésen belüli helyzete vagy mérete következtében, alkalmas arra, hogy a fogyasztó észlelje és megjegyezze (lásd ebben az értelemben: a „tehénbőr ábrázolása”-ítélet, fenti 48. pont, EU:T:2006:157, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a bejelentett védjegy „minimini” eleme tűnhet-e az említett védjegy domináns elemének a mérete vagy a helyzete alapján.

53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely összetett védjegyet nem lehet egy másik, ezen összetett védjegy egyes összetevőivel azonos vagy azokhoz hasonló védjegyhez hasonlónak tekinteni, hacsak az összetett védjegy által keltett benyomás egészének nem ezen összetevő a domináns eleme. Ez az eset akkor áll fenn, ha ez az alkotóelem már önmagában alkalmas arra, hogy meghatározza az érintett vásárlóközönségben a védjegyről kialakult képet, és ezáltal valamennyi többi elemnek elhanyagolható szerep jut a védjegy által keltett összbenyomásban (2002. október 23-i Matratzen Concord kontra OHIM– Hukla Germany [MATRATZEN], T-6/01, EBHT, EU:T:2002:261, 33. pont). Ekképpen a hasonlóság értékelése csak akkor végezhető el kizárólag a domináns elemet alapul véve, ha a védjegy összes többi eleme elhanyagolható.

54 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a „minimini” elem, tekintettel az azt körülvevő „stick”, „fratelli”, „beretta”, „1812”, valamint „gli originali” szavakra, nem tekinthető a bejelentett védjegy domináns elemének a fenti 53. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

55 Kétségkívül, amint azt a fellebbezési tanács megállapította, a bejelentett védjegynek a „fratelli”, az „1812”, valamint a „gli originali” szavai kevésbé vonják magukra az érintett vásárlóközönség figyelmét a kis méretük miatt, és az említett védjegy „stick” eleme beleolvad az összbenyomásba az anglofón vásárlóközönség számára, amely azt az érintett áruk formájának leírásaként fogja értelmezni.

56 Ugyanakkor a vásárlóközönség figyelmét magára vonja a bejelentett védjegy „beretta” eleme, amely a „mini” kifejezéssel ellentétben nem hordoz az érintett nyelveken jelentést. Meg kell jegyezni, amint azt a fellebbezési tanács is tette a megtámadott határozat 41. pontjában, hogy azon tény, miszerint az átlagos olasz fogyasztó ezen elemet családnévként felismerheti, nem bír relevanciával, mivel a korábbi védjegy nem tartalmaz ennek megfelelő elemet, és semmiben sem hasonlít arra. Meg kell állapítani, hogy az említett elem fehér színnel van írva egy sötét ovális formában, ami vizuálisan kiemeli.

57 Ennélfogva a bejelentett védjegyet alkotó elemek összessége, és különösen a „beretta” eleme hozzájárul az említett védjegyről az érintett vásárlóközönségben kialakult kép meghatározásához, és ennélfogva az nem elhanyagolható. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a szóban forgó megjelölések vizuális összehasonlítását elemeik összessége alapján kell elvégezni, és nem kizárólag az említett védjegy esetében a „minimini” elem, a korábbi védjegy esetében pedig a „mini wini” elem alapján.

58 A fentiekre tekintettel helyben kell hagyni a megtámadott határozatot, amennyiben az a 41. pontjában kimondja, hogy a szóban forgó megjelölések között csupán gyenge vizuális hasonlóság tapasztalható.

59 Egyébiránt még amennyiben a korábbi védjegy „w” betűje fordított „m” betűnek is lenne tekinthető, a felperes ezen érvelése nem érinti bejelentett védjegy „minimini” elemének állítólagos domináns jellegét, és nem növeli a szóban forgó megjelölések közötti hasonlóság mértékét.

A hangzásbeli összehasonlításról

60 A hangzásbeli összehasonlítást illetően helyben kell hagyni a fellebbezési tanács azon megállapítását, mely szerint a szóban forgó megjelölések között csekély hasonlóság tapasztalható.

61 Meg kell ugyanis jegyezni, amint azt a fellebbezési tanács is tette a megtámadott határozat 42. pontjában, hogy az érintett vásárlóközönség figyelmét a bejelentett védjegy „beretta” eleme vonja magára, ami a legnagyobb megkülönböztető képességgel bír, és a vásárlóközönség azon része tekintetében, amely nem érti a jelentését, bizonyos mértékben az említett védjegy „stick” eleme is. A korábbi védjegynek nincs olyan eleme, amely e két elemnek lenne megfeleltethető. Ennélfogva a felperes állításával ellentétben a szóban forgó megjelölések nem azonosképpen hangzanak.

62 Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen találta úgy, hogy a szóban forgó megjelölések közötti hangzásbeli hasonlóság kismértékű.

A fogalmi összehasonlításról

63 A fogalmi összehasonlítást illetően a fellebbezési tanács helytállóan állapította meg, hogy a szóban forgó megjelölések csupán kis mértékben hasonlítanak egymásra, mivel csak a „mini” kifejezés azonos bennük, ami viszont csak az érintett áruk egy tulajdonságát írja le.

64 Következésképpen meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a szóban forgó megjelölések fogalmi szinten enyhe hasonlóságot mutatnak.

Az összetéveszthetőségről

65 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az általa benyújtott bizonyítékokból nem jutott arra a következtetésre, hogy a korábbi védjegy használat révén fokozott megkülönböztető képességet szerzett. Kifogásolja továbbá, hogy a fellebbezési tanács nem összpontosított kellőképpen értékelésében az olasz fogyasztókra. A felperes úgy véli ezenfelül, hogy az érintett vásárlóközönség hajlamos lenne a bejelentett védjegy rövidítésére az érintett áruk emlékezetbe vésésekor, illetve megnevezésekor. Úgy véli egyébiránt, hogy a bejelentett védjegy „stick”, „gli originali” és „fratelli beretta 1812” szavait a fogyasztók nem tekintik olyan fontos elemnek, mint az említett védjegy „minimini” elemét. A felperes szerint ez utóbbi elem, azon felül, hogy semmi jelentéssel nem bír, a védjegy legolvashatóbb eleme. Ekképpen a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna állapítania, hogy a szóban forgó elem a domináns elem a bejelentett védjegy által keltett összbenyomásban, vagy legalábbis el kellett volna ismernie az önálló megkülönböztető pozícióját. A fellebbezési tanács következésképpen tévedett, amikor kizárta az összetéveszthetőség fennállását.

66 Az összetéveszthetőség átfogó mérlegelése bizonyos kölcsönös függőséget feltételez a figyelembe vett tényezők és különösen a védjegyek és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága között. Így a jelölt áruk kisebb mértékű hasonlóságát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság magasabb foka, és fordítva (1998. szeptember 29-i Canon-ítélet, C-39/97, EBHT, EU:C:1998:442, 17. pont; VENADO kerettel és más védjegyek ítélet, fenti 55. pont, EU:T:2006:397, 74. pont).

67 A felperes által benyújtott bizonyítékokat illetően emlékeztetni kell arra, hogy a védjegy piacon való ismertségéből következő, átlagosnál nagyobb megkülönböztető képesség megléte szükségszerűen feltételezi, hogy ezen védjegy legalább az érintett vásárlóközönség jelentős része előtt ismert (lásd: 2006. július 12-i Vitakraft-Werke Wührmann kontra OHIM – Johnson's Veterinary Products [VITACOAT], T-277/04, EBHT, EU:T:2006:202, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen esetben megállapítást nyert, hogy az érintett vásárlóközönséget az Unió fogyasztói alkotják.

68 Annak vizsgálata során, hogy egy védjegy a vásárlóközönség általi ismertségéből következően rendelkezik-e megkülönböztető képességgel, tekintetbe kell venni az ügy minden lényeges elemét, többek között a védjegy által elfoglalt piaci részesedést, a védjegy használatának intenzitását, földrajzi kiterjedését és időtartamát, a vállalkozás által a védjegy reklámozása céljából megvalósított beruházások mértékét, az érintett fogyasztók azon hányadát, amely a védjegy miatt úgy azonosítja az árukat vagy a szolgáltatásokat, mint amelyek egy meghatározott vállalkozástól származnak, továbbá a kereskedelmi és iparkamaráktól és egyéb szakmai szervezetektől származó nyilatkozatokat (lásd analógia útján: VITACOAT-ítélet, fenti 67. pont, EU:T:2006:202, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 A jelen esetben a felperes ugyanazon bizonyítékokat terjesztette a fellebbezési tanács, mint a felszólalási osztály elé. E bizonyítékok a következők:

– a felperes főigazgatójának nyilatkozata, mely megjelöli az értékesítési mennyiségeket és a forgalmat a 2006 és 2009 közötti évek tekintetében;

– az áruk címkéinek másolatai;

– a felperes médiaügynökségének a 2005 és 2009 között televíziós reklámokra fordított összegekkel (évente 358 700 és 476 300 euró között, 668 és 934 bejátszás között) kapcsolatos levele;

– a felvágott áruk közül az akciós termékeket tartalmazó szóróanyagok;

– a televíziós reklámokra adott példákat tartalmazó CD;

– a MINI WINI védjegy alatt forgalmazott felvágott áruként azonosított termékekre vonatkozó számlák és megrendelőlapok;

– a MINI WINI védjegy alatt forgalmazott felvágott árukat kínáló, online élelmiszer-kiskereskedők internetes oldalairól készített képernyőmentések;

– a MINI WINI szóvédjegyre vonatkozó kivonat a Deutsche Patent-und Markemamt (német szabadalmi és védjegyhivatal) nyilvántartásából;

– a MINI WINI védjegy alatt forgalmazott felvágott árukra vonatkozó reklámot tartalmazó internetes oldalról készített képernyőmentések;

– a felperes öblös üvegben lévő áruiról készített fénykép másolata, valamint a felperes nyilatkozata termékei különböző vonatkozásairól, többek között összetevőikről.

70 Meg kell először is állapítani, hogy az értékesítési mennyiségekkel és a korábbi védjegy reklámanyagával kapcsolatos bizonyítékok nem tekinthetőek közvetlen bizonyítékoknak arra vonatkozóan, hogy a védjegy a vásárlóközönség általi esetleges ismertsége okán nagyobb fokú megkülönböztető képességgel rendelkezett. Az értékesítési mennyiségek és a reklámanyag önmagában nem bizonyítják, hogy a

szóban forgó áruk célközönsége a védjegyet a kereskedelmi származás megjelöléseként észleli (lásd analógia útján: 2007. szeptember 12-i, Glaverbel kontra OHIM [üvegfelület szerkezete] ítélet, T-141/06, EU:T:2007:273, 41. pont)

71 Ezt követően a televíziós bejátszások készítését és sugárzását illetően a felperes többek között egy médiaügynökség levelét nyújtja be, amely táblázat formájában jelölte a korábbi védjegy alá tartozó árukat 2005 és 2009 között reklámozó televíziós bejátszások sugárzásainak számát, valamint a rájuk fordított kiadásokat. E táblázatból kitűnik, hogy az említett időszakban a szóban forgó televíziós bejátszások évi 668–934 sugárzás közötti szintet értek el, és évi 358 700–476 300 euró közötti költségráfordítást igényeltek. E számadatok, még ha relevánsak is, nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a korábbi védjegy legalább az érintett vásárlóközönség jelentős része előtt ismert. A számadatok persze jelzésértékűek. Ugyanakkor önmagukban nem elegendőek az átlagosnál nagyobb megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének megállapításához, mivel nem támasztják alá egyebek mellett olyan elemek, melyek bizonyítanák, hogy a szóban forgó televíziós bejátszások hatást gyakoroltak volna a korábbi védjegy célközönsége körében (lásd ebben az értelemben: 2009. szeptember 14-i Lange Uhren kontra OHIM [Geometrikus mezők egy karóra számlapján] ítélet, T-152/07, EU:T:2009:324, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 Végül meg kell állapítani, hogy a felperes nem nyújtott be semmi olyan bizonyítékot, mint például közvélemény-kutatást, piaci tanulmányt vagy szakmai egyesületek nyilatkozatait, melyek jelölnék, hogy az érintett vásárlóközönség mekkora része azonosítja az említett védjegy alapján az árukat a felperestől származóként. Ráadásul, amint arra a fellebbezési tanács is rámutatott, a benyújtott bizonyítékok nem tartalmaznak semmilyen utalást a felperes piaci részesedésére.

73 A fellebbezési tanács következésképpen helyesen állapította meg a megtámadott határozat 50. pontjában, hogy jóllehet a benyújtott bizonyítékok alátámasztották a korábbi védjegy németországi használatát a felvágottak vonatkozásában, nem tették lehetővé annak megállapítását, hogy e védjegy megkülönböztető képessége az átlagosnál nagyobb. Azon tény, hogy valamely védjegyet az Unióban évek óta használnak, önmagában nem elegendő annak bizonyításához, hogy az érintett vásárlóközönség az említett védjegynek köszönhetően egy adott vállalkozástól származóként azonosítja az árukat.

74 A fentiekből következik, hogy el kell utasítani a felperes arra vonatkozó állításait, hogy használata révén a korábbi védjegy fokozott megkülönböztető képességet szerzett. Ekképpen a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozat 47. pontjában, hogy az okból, hogy a „MINI WINI” megjelölés összességében nem hordoz jelentést, a korábbi védjegy benne rejlő megkülönböztető képessége átlagos volt.

75 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a korábbi védjegy közösségi védjegy, az összetéveszthetőség elemzése szempontjából figyelembe veendő terület az Unió egész területe. Így, a felperes állításával ellentétben, a fellebbezési tanács nem követett el hibát, amikor nem összpontosított még inkább az olasz vásárlóközönségre. Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy már korábban megállapítást nyert, hogy az érintett vásárlóközönség, beleértve az olaszt is, a bejelentett védjegy „minimini” elemét a „mini” kifejezés egyszerű ismétléseként fogja észlelni.

76 Ezenfelül, bár tény, hogy egy védjegyet lehet rövidíteni (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i Monster Energy kontra OHIM – Balaguer [icexpresso + energy coffee] ítélet, T-61/14, EU:T:2015:750, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a fenti 56. és 61. pontban már megállapítást nyert, hogy a bejelentett védjegy „minimini” eleme kevésbé alkalmas megkülönböztetésre, mint az említett védjegy „beretta” eleme, és ekképpen az érintett vásárlóközönség figyelmét kevésbé vonja magára. El kell tehát utasítani a felperes azon érveit, melyek szerint a fogyasztó hajlamos a bejelentett védjegyet rövidíteni, és csupán a „minimini” elemet megjegyezni, figyelmen kívül hagyva a többi elemet.

77 Végül a felperes állításával ellentétben a bejelentett védjegy „minimini” eleme nem az egyetlen tökéletesen olvasható szöveges elem a 2009. október 20-i Aldi Einkauf kontra OHIM – Goya Importaciones y Distribuciones (4 OUT Living) ítélet értelmében (T-307/08, EU:T:2009:409). Amint ugyanis az a fenti 56. és 61. pontban már megállapítást nyert, az említett védjegy „beretta” eleme nem kevésbé érzékelhető, mint e védjegy „minimini” eleme. A felperes ezen érvelését tehát el kell utasítani.

78 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a fentiekre figyelemmel a bejelentett megjelölés nem a beavatkozó fél vállalkozása elnevezésének és a gyakorlatilag azonos módon használt korábbi védjegynek az összetételéből áll. Ekképpen a felperes állításával ellentétben nem nyert bizonyítást, hogy a bejelentett védjegy „minimini” eleme önálló megkülönböztető pozíciót töltene be a 2005. október 6-i Medion-ítélet (C-120/04, EBHT, EU:C:2005:594) értelmében.

79 Következésképpen először is meg kell állapítani, hogy a szóban forgó áruk által érintett vásárlóközönség figyelmének szintje átlagos. Másodszor, a korábbi védjegy átlagos benne rejlő megkülönböztető képességgel bír a fenti 74. pontban kifejtett okokból. Harmadszor emlékeztetni kell arra, hogy a szóban forgó megjelölések által érintett áruk azonosak. Negyedszer, a fenti 44–64. pontokból kitűnik, hogy az említett megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi szempontból kismértékű hasonlóságot mutatnak.

80 A fentiek összességéből az következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy nem áll fenn a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett összetéveszthetőség, és így nem szükséges a használat bizonyítékát vizsgálni.

81 Következésképpen a felperes második jogalapját el kell utasítani.

82 A fentiekből kitűnik, hogy hatályon kívül kell helyezni a megtámadott határozatot azon részében, amelyben a fellebbezési tanács elutasította a felperes által a felszólalási osztály határozatának a 43. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó megváltoztatására vonatkozóan előterjesztett kérelmet.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 134. cikke (3) bekezdésének első albekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. Mivel a jelen ügyben mindkét fél részlegesen pervesztes lett, mindegyikük maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2014. február 14-i határozatát (R 1159/2013-4. sz. ügy) azon részében, amely elutasította a Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG által a felszólalási osztály határozatának a 43. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó megváltoztatására irányulóan előterjesztett kérelmet.**

2) **A keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) A Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) és a Salumificio Fratelli Beretta SpA maguk viselik saját költségeiket.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. február 4-i nyilvános ülésen.

Aláírások